

8 במאי 2008, 6:50

חיה בסרטן (נ)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

עקרת בית נואשת. או הסרטן ועוזרת הבית...פורסם ב10 באפריל 2008, 7:35 **בבלוג**

בואו ונגיד את זה כך. בחייה של אישה עובדת. עזרה בבית אינה מותרות אלה צו השעה. ומכיוון שעד "שנת הסרטן", עבדתי. עוזרת הבית הגיעה לביתי הקט אחת לשבוע. ניקתה וסדרה וחזרה שוב כעבור שבוע לנקות ולסדר. כל הנקיונות והסדרים היו באחריותה. והסידור הנ"ל היה נח לכל הצדדים הנוגעים בדבר.

עם הגיעו של הסרטן לגופי, הפסקתי לעבוד והפועל היוצא הוא שעות שהייה רבות בבית. עוזרת הבית (להלן ע"ה) המשיכה להגיע אחת לשבוע. לנקות ולסדר כהרגלה בקודש. ואני נהנית משרותיה ושלמתי לה בסוף היום כהרגלי בקודש.

נדמה לי שחלק מהתחושה של שליטה בחיי המטולטלים. הייתה שמירה על נקיון הבית. וריח תבשיל לארוחת צהריים. שני אלו נתנו לי תחושת יציבות ו"עסקים כרגיל". מצאתי את עצמי מבשלת ללא הכרה. ואף אופה בשאר ההכרה שעוד נותרה לי. (ואל תקלו ראש בעניין כי אני בחיי הרגילים לא מהאופות. וקצת מהמבשלות כי חייבים..). ותחביב נוסף שפתחתי לעצמי הוא לראות פינוק אפלות שע"ה לא הצליחה לראות.

וכך בעודי עסוקה בתהליך ה"שליטה בחיי". לא ממש התייחסתי ברצינות להודעתה הדרמטית של ע"ה על הריונה הצובר תאוצה. להפך ממש לא התייחסתי. וממש לא הפנמתי. מה זה קשור אלי? ניחמתי את עצמי בעודי מגלה קור עכביש חדש. ובעליצות רבה הייתי דורשת בשלומה בכל פעם שנפגשנו. מחמיאה לה על בטנה העגלגלה והיפה. ושמחה מאד בביתי המצוחצח והממורק.

בוקר אחד בהגיעה לביתי כולה זורחת ומאושרת. בישרה לי ע"ה שבטנה התפוחה עד מאד כבר לא מאפשרת לה להמשיך לנקות. והיא יוצאת לחופשת לידה.

בהיתי בה בחוסר אמון. ואז התחברו להם כל החוטים הפרומים במח. הבנתי את הקשר בין ההריון לנקיון. "ומה יהיה איתו???" מצאתי את עצמי מיבבת כתינוק שעוד מעט יוולד. ע"ה הביטה בי ברחמים. אך הרבה לא יכלה לעשות. הטבע קרא לה...וליעוד אחר בכלל.

וכך הגיעה אל ביתי ע"ה החדשה. נמרצת וחיננית. אך העיסוק בנקיונות אינו העיסוק העיקרי בחייה. יש לה חיים עשירים בלעדי. עם את ע"ה ההריונית יכולתי להזעיק בכל עת שתתן יד. ע"ה הנוכחית יכולה להגיע פעם בשבוע ולעיתים רק פעם בשבועיים.

וגם פה החל תהליך התפכחות כואב. מכיוון שהכימיקלים המוחדרים לגופי כנראה יוצרים איזשהו אפקט מצטבר. אני מוצאת את עצמי חלושה מידי לראות ולגלות קורי עכביש חדשים. ומתקשה עוד יותר לעשות בעצמי עבודות מופרעות משהו. (כמו למיין מסמכים, לסדר מגירות וכדומה). החלטתי לשחרר את נקיון הבית. להעביר את האחריות לעוזרת ולבני ביתי. אני שולטת בחיי עד כמה שאני יכולה. וכך גם בפראפרזה שולטת בביתי רק עד כמה שאני יכולה.

חג חרות או לא חג חרות???

>> [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) <<[חזרה לבלוג - חיה בסרטן \(נ\)](#) | [הוספת תגובה](#)